

at det nuværende Folkething i ingen Henseende i denne Retning overgaar sine Forgængere. Det er muligt, at den Presseklife, hvis Pres den underkaster sig, er af en anden Natur end tidligere, men jeg betvivler i højeste Grad, at Uafhængigheden er større hos den nuværende Rigsdag, end den har været hos nogen af de foregaaende, og særlig tror jeg ikke, at det nuværende Folkething eller det nuværende Folkethings Flertal har nogen Grund til ved en Sammenligning med foregaaende Folkething at hovere over sin særdeles Uafhængighed ligeoverfor Pressens Indflydelse. Som sagt, man maa bestandig erindre, at det kan være andre Pressekræfter, fra hvilke Indflydelsen udgaar, men Underkastelsen, Uafhængigheden turde være fuldt saa stor nu som nogensinde tidligere. Forøvrigt er det ikke værd at tale for meget om disse Presseforhold; det summer sig nu ikke ret for store Politikere at være saa sensible ligeoverfor Alt, hvad der foregaar i Pressen. Det hører med til Statsmænds Størhed, at de noget overse, hvad der kommer frem paa dette Omraade. Men dernæst vil det ogsaa være en Kjendsgjerning, som ikke kan være undgaaet Nogens Opmærksomhed, at det ærede Folkething mere og mere udvikler sig i Retning af selv at blive Redaktør. Den Tid, da Redaktører vare Undtagelser i Folkethinget, er forbi; Redaktører ere nu meget talrige i vor Midte, og vi hør tale om denne Klasse med tilbørligt Hensyn. Naarlig tror jeg, at det ikke er rigtigt at bruge Udtryk som Presseklife paa en Tid, hvor ganske vist Presseforholdene udvikle sig paa en højt etendommelig Maade, idet den enkelte Mand ikke engang nøies med at være Leder af eet Organ, men saa at sige er Leder af en hel Klasse af Organer; thi netop igjennem denne Virksomhed viser det sig bedst, at det, som er Opgaven, er ikke at oplyse og vejlede, men at føre og kommandere. Leder os derfor lade disse Presseforhold ligge og ikke være saa sensible ligeoverfor, hvad der fremkommer derfra, ikke tale saameget om den kjøbenhavnske Presseklife, men, boende i Glashuse, være varfsomme med at kaste Sten.

Der er et Par Punkter i Finansloven, som jeg gjerne vilde sige et Par Ord om, og, skjøndt jeg maa indrømme, at Forholdet er gjort noget vanskeligt derved, at samtlige Ændringsforslag under Et ere stillede under Forhandling, vil jeg dog vove paa at tage disse enkelte Punkter op. Jeg er ikke istand til at sige, fordi jeg ikke har kunnet undersøge det, om det er et hyppig forekommende Præcedens, at saaledes 115 Ændringsforslag plus adskillige andre endda paa en Gang sættes under Forhandling. Det bidrager til at give Forhandlingen en vis afværgende og varierende Karakter; man gaar med Lethed fra Remontehestene over til Kirken paa Østerbro og fra Præstegaarden i Sønderomme til Forandringer af Rigsdagens Lokaler og deslige; men om det just egentlig tjener

til Drøftelsen af de enkelte Spørgsmaal og til at klare Behandlingen af dem, turde være tvivlsomt. Smidlerid forekommer den ærede Formands Bestemmelse i denne Retning mig at være meget fornuftig og hensigtsmæssig — (Afbrudelse) — ja, det er ikke forbudt, at udtale en saadan Anerkjendelse — idet den efter min Opfattelse indeholder den meget rigtige Forudsætning, at det, hvorimod Debatten føres ved denne tredie Behandling af Finansloven, i Virkeligheden meget lidt er de enkelte Forslag — thi derom er saa at sige Beslutningen fattet i Forveien — det er for en ganske væsentlig Del den politiske Side af Sagen, det dreier sig om, men den ligger jo ikke for endnu. Jeg maa nu sige, at Finansudvalgets Betænkning efterhaanden baade ved anden og tredie Behandling udvikler sig til et meget livligt Repertorium for Underholdning, og naar man klager over Overlæsthed fra Regeringens Side, saa er det dobbelt beundringsværdigt, at Finansudvalget kan faae Tid til at skjenke os saadanne interessante Afhandlinger som dem, der nu jævnlige findes i Finansudvalgets Betænkning. Det er ikke blot den interessante Oplysning om, hvorledes alle Karakterer ere faldne ved en Række af Navigationsexaminer, det er heller ikke den efter den ærede Ordførers Opfattelse mindre værdifulde Beretning fra en Landinspektør om Kanalløbene i Vestjylland, jeg her tænker paa, skjøndt allerede disse to livlige Bidrag fortjene Paaskjønnelse; men det er naalig den interessante videnskabelige Afhandling af Professor Johnstrup om de islandske Vulkaner, ledsaget ikke alene af Kort, men ogsaa af Billeder, som virkelig denne Gang giver Finansudvalgets Betænkning en noget forskjellig Karakter fra, hvad den har haft tidligere. Den ærede Ordfører har haft den Venlighed, som Professor Johnstrup vistnok meget vil paaskjønne, at erklære denne Afhandling for at være interessant — jeg finder det ligeledes — hvad der ogsaa maa være Professor Johnstrup hjært; men jeg finder rigtignok, at det havde været klogere ikke at trykke den af i Finansudvalgets Betænkning. Thi i Grunden foreligger jo denne videnskabelige Afhandling nu til Debat her i Salen, og imellem de andre Ting, som det vilde være berettiget at udtale sig om, er ganske vist ogsaa Professor Johnstrups Anstuelse om de vulkaniske Udbrud paa Island. Det vilde være i sin Orden, om vi her gav os til at debattere om, hvorvidt han har Ret i sin Betragtning af dem eller ikke, og efter de vulkaniske Stemminger, som i en eller anden Retning vore sig her i Salen, vilde dette maaske ogsaa være et Thema, der kunde have Krav paa særlig Interesse. Men, som sagt, for Fremtidens Skyld var det vistnok bedst, om saadanne Afhandlinger, mere eller mindre forsynede med Kort og Illustrationer, ikke fik Plads i Udvalgets Betænkning. Vi modtage jo mange særlige Tillæg og maaske kunde det Stof, der saaledes frembydes sig som egnet til Meddelelse,